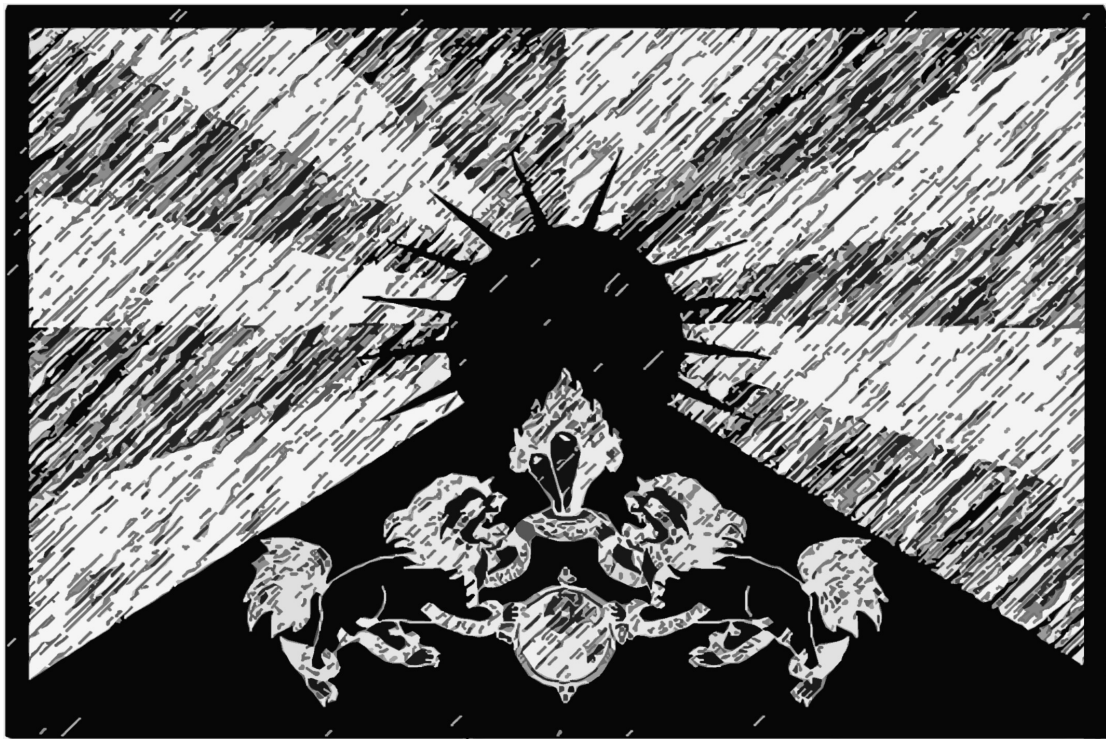

Når Kineserne Kommer...

Af Marie Wolfsberg Oscilowski

Tak til:

Spiltesterne Maria Bergmann, Jeppe Hamming, Vitus Vestergaard, Brian Hansen og Jonas Sanberg Jensen for at have givet fantastisk og brugbar feedback.

Charlotte W. Oscilowski (også kendt som Mor) for at læse korrektur på brødteksten. Pia-Maria Wessberg Nielsen for at læse korrektur på rollerne – alle typer og alle udgaver.

Jonas Sanberg Jensen for at lave layout og være helt fantastisk opmuntrende.

Kristoffer Rudkjær hvis skyld det er at scenariet overhovedet blev til.

Tobias Wrigstad for at være en eminent sparringspartner.

Julie W. Oscilowski for at lave alle illustrationer.

Samt alle der har støttet, skubbet, sparret, snakket, tilskyndet og opmuntret under hele processen som har været frygtelig lang.

Kontakt:

Hvis der er nogen spørgsmål i forbindelse med scenariet, skal I være mere end velkomne til at kontakte mig. Det kan ske gennem følgende medier:

Mail: marie.oscilowski@gmail.com

Facebook – jeg burde være til at finde under mit navn (Marie Oscilowski)

Jeg håber du og din spilgruppe vil få en god oplevelse med scenariet.

Mange Venlige Hilsner

Marie

Indhold

Velkommen til scenariet	s. 3
Roller	s. 4
Hovedroller	s. 4
Biroller	s. 5
Polroller	s. 5
Spilmekanik	s. 7
Scenariets gang	s. 7
At sætte scener	s. 7
Eskalering	s. 8
Historierne	s. 10
Bonden	s. 10
Munken	s. 10
Våbensmugleren	s. 11
Journalisten	s. 11
Vagtkaptajnen	s. 12
Spillelederens opgave	s. 13

Appendiks A: Roller

Appendiks B: Biroller

Appendiks C: Polroller

Appendiks D: Oversigter

Velkommen til scenariet

Velkommen til "Når Kineserne Kommer...". Scenariet er et persondrama og fortællescenarie for fem spillere og en spilleleder.

Med fortællescenarie mener jeg, at det er et scenarie, hvor spillerne selv vælger, hvordan deres historie skal fortælles, og hvad der skal fortælles ved at sætte scener for hinandens roller.

Scenariet foregår i Tibet omkring oprøret i Lhasa, år cirka 1957. Situationen er den, at Tibet har været under kinesisk kontrol i årevis. Det har både haft negative og positive konsekvenser. Blandt andet har den kinesiske regering trumfet nogle ændringer i landbruget igennem, som har medført år med hungersnød. Men det har også betydet en bedre levestandard for mange. Dalai Lama har fået lov at blive siddende som

"Når Kineserne Kommer..." er ikke et historisk scenarie – det er et scenarie om at fortælle gode historier og belyse skæbner. Derfor; det er fint med korrekte årstal og datoer, men lad det ikke fylde hele scenariet, for det er ikke det der vigtigt. I kan være historisk fuldstændig korrekte en anden gang og i stedet bare forholde jer til at settingen er et land i oprør og at menneskerne i historien er i krise. Det er sådan set det, det hele handler om.

leder af landet, men han har ikke nogen reel magt. Tibet har ansøgt EU om støtte, men har ingen fået – det var det, der i sin tid førte til, at Kina overtog den reelle magt. De eneste der hjælper Tibet, er Indien, hvilket de gør ved smugle våben ind i landet. USA har trænet enkelte enheder som skal kunne yde modstand mod Kina, men fakta er, at Tibet står ret alene.

Spillerne spiller almindelige mennesker og scenariet går groft sagt ud på at fortælle "det almindelige menneskes" historie.

Det er den umiddelbare reaktion på kinesernes indtog, og det er handling med direkte konsekvens. Det er historien om, hvordan ens liv kan ændre sig på et øjeblik og det er om, at være ansvarshavende og hovedrolle i sit eget liv, uden at det nødvendigvis betyder, at tingene er bedre. Snarere tværtimod. Skyld, skam, familie og kærlighed. Det hele er kastet op i luften, og det er ikke helt til at vide, hvor tingene lander kun, at det med sikkerhed vil lande.

"Når Kineserne Kommer..." handler ikke om Lhasa, hvor oprøret raser mest åbenlyst. Det handler i stedet om de små landsbyer og mindre byer og deres kamp mod overmagten. Der er ikke specielt meget håb for den enkelte tibetaner, og spørgsmålet der bliver stillet igen og igen, er, hvor meget overlevelse er værd.

Tibet er landet med nogle af verdens højeste bjerge, uspoleret luft, blå himmel. Der er umiddelbar skønhed, og så er der døde, døende og snart myrdede mennesker over det hele. Den kinesiske hær leder efter deres modstandere, som til gengæld gemmer sig det bedste, de har lært. Når der i scenariet er nævnt oprørere, er det ikke eliteenheder fra USA; det er bønder med høtøve, der idealistisk nok, ønsker at genvinde deres land. Det er bønder, munke, vagter. Mennesker der bare gerne vil leve deres liv uden elendighed og frygt.

Stemningen er blandet. De fleste mennesker lever uden at kunne gøre hverken fra eller til i forhold til Tibets fremtid. Alligevel tvinges de til at vælge side og sige farvel til det simple liv. Det er ikke altid til at gennemskue, hvem der har ret, og hvem der tager fejl. Det er ikke altid vigtigt.

Roller

I "Når Kineserne Kommer..." er der tre rolletyper. Fem hovedroller – én til hver spiller, fire biroller per hovedrolle og fire polroller.

Hovedrollerne er faste hele spillet igennem og uddeles ved spillets start. Biroller og polroller derimod deles tilfældigt ud ved hver ny scene.

Når en spiller ikke spiller sin hovedrolle, spiller han eller hun biroller i de andres historier.

Hovedroller

Hovedrollerne er spillernes primærkarakterer, og ændrer sig ikke i løbet af spillet. De bygger hver især på en type eller et erhverv, og har et hoveddilemma eller en hovedkonflikt, som deres fortælling kommer til at handle om.

Bonden er familieorienteret og meget knyttet til jorden og til landet. Hans konflikt er centreret omkring det faktum, at hans, meget lille, landsby skjuler oprørere i bjergene. Det er ikke trænede oprørere fra udlandet, der er tale om, men "bare" de unge mænd fra byen med høtyve og dets lige. Hans datter er forlovet med en af dem, hvilket kan bruges til yderligere at optrappe konflikten. Kineserne bruger alle midler for at få ham til at sladre.

Munken er gået i skjul, fordi hans kloster er brændt ned, og han er kommet i tvivl om sin tro. Han gemmer sig i en af de større tibetanske byer (ikke Lhasa), men bliver konfronteret med, at han er stukket af fra sin brødre i nød, da kineserne kommer til byen med krigsfanger, hvoraf den ene er en tidligere oprører, der har skjult sig i klosteret. Munken kender detaljerne i en plan, hvor en kæde af klostre samarbejder om at hjælpe dels oprørere og dels flygtninge med at holde sig skjult. Hans konflikt er centreret om, hvorvidt han endnu engang kan forlade én i nød, om han har bedst af at fortælle hvad han ved til kineserne – om han helt skal opgive sin tro, eller om han skal give det hele en sidste chance.

Journalisten er idealist og egenrådig. Hun tror på, at Kina grundlæggende er ude på at hjælpe Tibet. Hendes mission er at fortælle sandheden om, hvordan verden ser ud. Men da hun er overbevist om, at verden er retfærdig, får hun lidt et chok i Tibet, hvor tingene kan være mindre rosenrøde – især når man rejser med den kinesiske hær.

Hendes far er politiker hjemme, og ser meget gerne at hans datter, forklarer om Tibets situation i vendinger, der skaber grobund for en bedre politisk situation for ham.

Vagtkaptajnen er kaptajn for vagtkorpset i en større tibetansk by, som er under belejring af den kinesiske hær. Hans dilemma går primært ud på, om man skal blive og forsøge at redde alle, eller om de som kan, skal flygte. Det er et spørgsmål om loyalitet og om en soldats ære.

Våbensmugleren er oprindeligt fra Indien, men fanget i en tibetansk grænseby med sin søn og en ladning våben. Hun er desperat for at få sig selv og sin søn ud

Fem hovedroller : skifter ikke i løbet af scenariet, men er hver især tildelt én bestemt spiller.

Fire gange fem biroller: fire biroller for hver hovedrolle og skifter ved hver ny scenes start.

Fire polroller: spilles sammen med birollerne som disses funktion i historien.

i live. Sønnen er idealistisk og ikke helt så gelinde som hun måske godt kunne tænke sig, at han var. Hun har ydermere det problem, at hendes to andre børn er i Indien med hendes arbejdsgivere, og at de meget nødig ser hende komme tilbage uden den betaling, våbnene gerne skulle medføre. Problemet er, at hendes kontakt er væk og at byen vrimler med kinesere, som slår hende ihjel, hvis de finder ud af hvem hun er, og hvad hun laver i Tibet. Der er en masse praktiske problemer oven i det simple problem, at hun vil have sin søn ud i live, selvom det måske ikke er det, han selv vil.

Biroller

Hver hovedrolle har fire primære biroller knyttet til deres historie – dem som jeg umiddelbart forestiller mig kan bruges oftest. En meget vigtig pointe er at spillerne er mere end velkomne til selv at lave biroller. Hvis de gerne vil sætte en scene, hvor en af birollerne ikke passer, men en anden gør, så lav en der passer. Der er en ekstra liste med navne til hvert sæt af biroller med plads til at skrive korte stikord ned om hvem birollen er. Det er en god ide at gøre spillerne opmærksomme på at de gerne må lave andre roller, både ved introduktionen til scenariet og muligvis også i løbet af det.

Birollerne er rimelig straight forward og max en halv side lange, og burde være rimelig lige til at forstå og spille. De uddeles i starten er hver ny scene og er mærket så man kan se hvilken historie de hører til.

Til hver hovedrolles historie hører en oversigt med biroller.

Polroller

Polrollerne spilles samtidig med birollerne. De fungerer så at sige som birollernes holdning eller intention i den pågældende scene. De er birollens funktion i historien. De uddeles tilfældigt samtidig med birollen.

Polrollerne er Hjælp, Modstand, Strid og Retfærdighed.

”Hjælp” er den birolle der har til opgave at sørge for at lette Hovedrollens problemer.

”Modstand” er den birolle der har til opgave, eller hvis funktion er, at modarbejde Hovedrollen.

”Strid” er historiens overordnede modstander. Birollen der har Strid som funktion, skal forværre situationen i fortællingen generelt set.

Birollen der har fået ”Retfærdighed”, er den objektive instans i historien. Det er det store billede, der er vigtigt og ikke personlige forhold.

Polrollerne skal implementeres, så de passer ind i historien. Det er vigtigere, at historien bliver god, og at polrollerne tvistes efter behov, end at de følges til punkt og prikke. Det er lidt vigtigt at holde fast i, at polrollerne er birollernes funktion i fortællingen, forstået sådan, at der skal tages højde for, hvilken birolle der har fået hvilken polrolle. Det kan så at sige være ret ligetil at spille Kinesisk officer og Modstand. De to går ret godt i spænd, her er udfordringen måske bare at sørge for, ikke at være for destruktiv i forhold til den samlede fortælling. Derimod kan det være sværere at gennemskue, hvordan man spiller kinesisk officer og Hjælp. Ofte er det kombinationer som denne, det er fornuftigt at snakke om, før scenen går rigtigt i gang. Og det er her funktionen for alvor kommer ind i billedet. Som officer og Hjælp kan svaret være, at man giver Hovedrollen en anden mulighed end eksempelvis at ofre sin datter som sexslave til den kinesiske hær. Det kan godt være, at den nye mulighed ikke er specielt meget rarere, men det er stadig en Hjælpe-funtion i forhold til historien.

Generelt set, når det kommer til rollerne i scenariet, er det et spørgsmål om individuel fortolkning. Men det gavner ikke dette spil at spille med fordækte kort. Der er ingen hemmeligheder. Jo flere ting der kommer på bordet, jo nemmere bliver det at fortælle den bedst mulige historie. Diskuter gerne holdninger og definitioner og hvordan hver enkelt rolle og funktion kan forstås inden scenen spilles. På den måde kan I alle hjælpe hinanden med at skabe et bedre scenarie gennem bedre historier.

Spilmekanik

Scenariets gang

"Når Kineserne Kommer..." er delt i fem underdele som bygger på en klassisk berettermodel. Jeg vil gennemgå hver enkelt del under Eskalering. Hver enkelt underdel består af fem scener – en for hver af hovedrollerne. Alle startscenerne bliver således spillet først. Herefter alle Introduktion af Konflikten – scenerne og så fremdeles. Jeg foreslår, at I spiller scenerne i samme rækkefølge hver gang, I går i gang med en ny del. Forstået på den måde, at vælger I at spille startscenerne sådan, at det først er munken, så bonden, så journalist, vagtkaptajnen og til sidst våbensmugleren, så spiller I samme rækkefølge i resten af scenariet – det er et spørgsmål om, at ingen spiller skal vente længere end andre, og at en historie ikke kommer helt i baggrunden. Det er sådan set ligegyldigt, hvilken rækkefølge I vælger at placere hovedrollerne i, bare det er konsekvent.

Det er sådan set ligegyldigt hvilken rækkefølge I vælger at placere hovedrollerne i, bare det er konsekvent.

Uddel hovedrollerne ved sceneriets start.

Uddel bi- og polroller ved hver ny scenes start.

Husk at I gerne må lave nye biroller.

Inden I starter med en ny scene, er det en god ide lige at genopfriske, hvilken historie I skal spille en scene fra nu, hvor langt I er nået og hvilken underdel af scenariet I er kommet til. Jeg foreslår, at du som spilleleder lader Hovedrollen i den givne scene, lave det korte oplæg.

Herefter skal birolle og polrollearkene deles ud og læses. Når alle har læst deres rolle, skal birollerne så blive enige om scenen, der skal sættes. Som spilleleder skal du hjælpe dem med at holde det inden for det fortælle-mæssige niveau, I er nået til. Eksempelvis er det vigtigt, at der ikke eskaleres for meget for hurtigt, mens det er ligeså vigtigt, at eskaleringen sker, når den skal. Spilleleder skal også minde dem om muligheden for at lave deres egne biroller. Hvis I er i en situation, hvor I virkelig har brug for fem biroller må du spille den femte og forstærke den polrolle, som er svagest repræsenteret. Der må dog aldrig gennem en hel scene være færre end fire biroller. De behøver ikke alle sammen være til stede samtidig, men de skal alle komme i spil på et tidspunkt i scenen.

Husk også, at scenerne ikke må blive for lange. Så bliver det samlede scenarie alt for langt, og det kan nemt blive kedeligt.

Ofte vil en scene slutte naturligt, men hvis den ikke gør, er det dit ansvar at afslutte den et sted, hvor du kan se det passer. Nogle kriterier kan være, at scenen nu bevæger sig ind på en af de andre underdeles områder, at det tager for lang tid, eller at scenen simpelthen er gået i tomgang. Du skal ikke være bange for at slutte en scene, hellere lidt for tidligt end lidt for sent. (selvfølgelig ikke midt i en ophedet debat) Men husk spillerne på, at de får lov at spille videre lige om lidt.

At sætte scener

Første underdel af "Når Kineserne Kommer..." er ren fortælle-scene, hvor Hovedrollen skal fortælle, hvor han eller hun var, da Kina versus Tibet situationen, først nåede dem. De skal fortælle, hvad de lavede, hvor de var, hvad de tænkte og hvad de gjorde, hvis de gjorde noget. Det skal være relativt kort og en måde at komme i den rette stemning på. Det er også en måde for hver hovedrolle at introducere sig for de andre spillere.

Næste scene – og den scene der starter den egentlige historie – skal sættes for

Hovedrollen af Birollerne. Sæt scenen efter at biroller og polroller er delt ud. Det gør det nemmere at implementere polrollerne i fortællingen. Det I skal, når I sætter første scene, er at skabe en fælles forståelse for, hvilket dilemma den efterfølgende historie skal udspringe i. Jeg foreslår, at du som spilleleder lader spilleren af den aktuelle hovedrolle ridse sin situation op for de andre (det behøver nok ikke være så langt og primært omhandle dilemmaer, da I lige har spillet startscenen). I skal nu blive enige om, hvor den aktuelle scene foregår, hvad den specifikt skal omhandle og nogenlunde, hvilken retning den skal gå i.

Et eksempel fra spilstesten er første scene spillet med Bonden som hovedrolle. Her havde Bonden fortalt at problemet i hans fortælling var, at kineserne var på vej og at det var for at lede efter de unge mænd i byen, som var modstandsfolk. Det var en aftale, at de unge mænd skulle gemme sig i byen og at alle andre skulle tie stille.

Birollerne beslutter, at scenen starter med, at Akar er løbet op i bjergene til de andre. Bonden, hans kone Diki og hans datter Ceba er ved hans hus, da den øverstkommanderende (som er en birolle, spillerne selv har skabt) for den deling kineserne der er kommet til byen, kommer for at afkræve Bonden og byens anden ældste Zopa, at de unge mænd bliver udleveret.

Det er en ganske kort scene. Bonden, Diki og Ceba starter ud med at opridse reglerne for, hvordan der skal reageres, når kineserne kommer. Den øverstbefalende havde Strid som funktion, hvilket var rimelig ligetil. Han afkrævede simpelthen bonden, at udleverer de unge. Ceba var Hjælp, Diki var retfærdighed og Zopa var Modstand. Ved hjælp af Modstand og Zopa kombinationen kunne en af historiens andre dilemmaer, nemlig spørgsmål om ung versus gammel, komme i spil.

Det spillerne på forhånd havde aftalt var egentlig bare, hvem der skulle indgå i scenen, hvem der skulle være der fra starten og hvem der skulle komme senere, hvor den skulle foregå, samt opridse polrollerne og hvilken indflydelse de havde for den enkelte rolle.

I de scener der følger første egentlige scene, skal man naturligvis også snakke om udvikling i historien, samt kort mindes om, hvilken historie man er i gang med, og hvor man var sidst. Den (meget) korte opsummering foreslår jeg, som tidligere nævnt, at Hovedrolleindehaveren kommer med.

Husk, at hvis der er stærk uenighed, eller hvis tingene og beslutninger går for langsomt, så er det dig som spilleleder, der har det sidste ord. Du må meget gerne komme med forslag undervejs. Især hvis du føler, spillerne er mindre inspirerede.

Eskalering

"Når Kineserne Kommer..." består som tidligere nævnt af fem fortællinger om fem forskellige mennesker. Alle fortællingerne skal bygge på en forsimplet udgave af berettermodellen.

Berettermodellen er ideen om, at alle historier består af bestemte elementer med bestemte egenskaber: et anslag hvor interessen skal fanges. Præsentationen, hvor

Det I skal, når I sætter første scene er at skabe en fælles forståelse for, hvilket dilemma den efterfølgende historie skal udspringe i.

I skal blive enige om, hvor den aktuelle scene foregår, hvad den specifikt skal omhandle og nogenlunde hvilken retning, den skal gå i.

Husk, at hvis der er stærk uenighed, eller hvis tingene og beslutninger går for langsomt, så er det dig som spilleleder, der har det sidste ord.

de vigtigste personer introduceres, og hvor historiens retning anslås. Uddybning af personer og hvor historien kommer rigtigt i gang. Det er også her point of no return, der hvor helten ikke længere, har mulighed for at vende om, finder sted. Konfliktoptræpning hvor konflikten optræppes -sjovt nok. Klimaks og til sidst udtøning eller afslutning.

"Når Kineserne Kommer..." gør brug af:

- 2) Anslag - her kaldet Introduktion
- 3) Uddybning/konfliktoptræpning
- her kaldet Optræpning
- 4) Klimaks
- 5) Afslutning.

Første del af "Når Kineserne Kommer..." er ikke fra berettermodellen, det er en slags bagom fortællingen. Før historien rigtigt går i gang, og fungerer som en slags intro til scenariet.

Anden del - introduktionen - er scenen, hvor Hovedrollens konflikt introduceres. Det er rollens første møde med konsekvensen af den kinesiske invasion. Det er vigtigt, at der ikke sker for meget i denne scene. Forstået på den måde, at hvis man sætter niveauet for højt til at starte med, er det rigtig svært at eskalere. Start ud med let ubehagelig stemning, men ingen store

episke dramaer eller konflikter. Introducer konflikten, lad være med at spille den.

Tredje del - Optræpningen er scenen, hvor eskaleringen finder sted. Det er her, der beskrives, hvad der er på spil. Det antydes, at Hovedrollen på et tidspunkt må træffe et - ubehageligt - valg. Ingen af Hovedrollerne har mulighed for at komme fuldstændigt fri ud af deres situation. Det koster noget, at sætte sig op imod kineserne og det er også et valg, ikke at vælge. Det her er ubehageligt. Det gør ondt og der er ikke nogen vej tilbage.

Fjerde del - Klimaks er scenen, hvor der sættes hårdt mod hårdt. Det er her, tidsfrister løber ud. Det er her våben kommer på bordet, og det er her Hovedrollen må træffe det skæbnevalg, der gerne skulle være ondt og gerne skulle vise scenariets pointe: at selv om man har et valg og selv om illusionen af håb holder en oppe, så er man i sidste ende alene og giganter er meget svære at slå ihjel. Hvor meget er din overlevelse værd? Hvor meget er du villig til at ofre for din familie?

Sidste del slutter først, når Hovedrollen har truffet et valg, du som spiller føler er essentielt for Mennesket i rollen, hvilket selvfølgelig også betyder, at det er dit ansvar at sørge for, at et sådan valg er muligt, ud fra de scener der er spillet tidligere og ud fra de konflikter eller dilemmaer der tidligere er introduceret. Det kan være godt at fortælle spillerne, at de skal spille på alle tangenter i denne scene.

Sidste del - afslutning, er Hovedrollens mulighed for, hundrede procent, at styre sin egen fortælling. Det er en ren fortælledele, hvor spilleren afslutter sin historie, ved at fortælle de andre spillere, hvad der sker nu. Det kommer højst sandsynligt ikke til at tage særlig lang tid, men det er i orden.

Startscene: fortælle-scene om første møde med kineserne

Introduktion: konflikten introduceres, men spilles ikke

Optræpning: konflikten optræppes, der kommer valgmuligheder og forhandlinger på bordet.

Klimaks: alt eller intet. Nu eller aldrig. Her træffes valgene. Herfra er der ingen vej tilbage. Og der er helt sikkert nogen der skal komme til at betale.

Afslutning: spillerne afslutter deres hovedrolles historie som de finder det passende.

Historierne

De fem historier eller fortællinger som "Når kineserne kommer..." består af, har hver især rod i et etisk/moralsk dilemma eller en krisesituation. Det er op til spillerne at definere den krise, de gerne vil spille videre på, og hvordan fortællingen udfolder sig, er op til dem og spillederen i fællesskab.

Dog har jeg en forestilling om, hvilke udgangspunkter man kan have i hver historie. Jeg vil komme med et kort oprids af hver hovedpersons fortælling og du som spilleder, kan lade det være backuppen, skulle spillerne ikke selv kunne gennemskue deres rolle – af den ene eller anden grund.

Bonden

Nawang bor i en lille tibetansk landsby, hvor der ikke førhen har været den store kineserindflydelse. De har, på et tidspunkt, skulle omlægge nogle rismarker til byg, men det er ikke værre end det.

Nu har de unge mænd i landsbyen og det omkringliggende opland besluttet, at Tibet er deres, og at de vil have det tilbage. De er bevæbnet med høtyve, gamle og slidte våben og ikke meget andet. Det eneste der har gjort, at de har overlevet så længe er, at de kender bjergene ud og ind, og har kunnet gemme sig der.

De har i overmod stjålet en vognladning fra kineserne og gemt den i bjergene. Hele landsbyen ved, at det kun er et spørgsmål om tid, før kineserne kommer og leder efter den og oprørerne, og de har i fællesskab besluttet, at vejen frem er at lade de unge mænd gemme sig i bjergene, og selv holde tæt.

Problemet er, at kineserne ikke har tænkt sig at forlade byen uden oprørere – ægte eller ej. De er villige til at sætte hårdt mod hårdt, og går ikke af vejen for seriøs afpresning.

Derudover er der spørgsmålet om gammel versus ung. Hvem er mest værd? Erfaring overfor overmod. Er det rimeligt, at resten af landsbyen skal betale for de unges fejl?

Udviklingen kunne hjælpes på vej af biroller, der kræver hver deres – for eksempel kunne Zopa kræve, at de unge tager ansvar for deres egne handlinger, mens Ceba vil redde sin forlovede for enhver pris. Diki har i virkeligheden ikke det store imod kineserne, og kunne muligvis forsøge, at overtale Nawang til at samarbejde.

Munken

Anil har gemt sig i en af de større tibetanske byer, efter at hans kloster er blevet brændt ned af kineserne. Han kender til planerne for, hvor andre grupper af oprørere gemmer sig. Han er begyndt at tvivle på sin religion og sin livsstil efter branden og har dårlig samvittighed over, ikke at have gjort mere for at hjælpe sine med-munke.

En dag kommer kineserne til byen og de har fanger med. Blandt andre Garkan som var i skjul på klosteret, da det brændte. Han genkender Anil, og det medfører dilemmaer på flere fronter. Det handler om rigtigt og forkert. Om fortidens synder. Om at hytte sit eget skind eller frelse andre.

Her skal I huske, på at det er en kedelig historie, hvis Anil bare flygter. Så er det ligesom det. Han skal konfronteres med sin fortid og tage stilling til den, før det bliver rigtig godt.

Det handler jo ikke om at vinde – det handler om at fortælle en god historie!

Man kunne forestille sig, at Garkan og Sangmu flygtede og bad Anil om hjælp. Eller man kunne forestille, sig at Anil blev stukket af Garkan og at man spillede en slags forhørsscener.

Det hele kommer ret meget an på, hvordan spillerne forestiller sig, at birollerne skal spilles og hvilke polroller de får i hvilke situationer.

Våbensmugleren

Shama [Sjarma] er en indisk kvinde med en tibetansk mor. Hun er blevet hyret af nogle temmelig lyssky typer i Indien til at køre våben over grænsen og bytte dem for penge hos en fast kontakt i en lille grænseby. Hendes små børn bliver "passet" i Indien mens hun kører vognen over grænsen. Hendes ældste søn, Agni, kører med hende på den sidste tur. Han er ung, idealistisk og ikke særlig subtil. Da de kommer over grænsen finder du hurtigt ud af at der er kinesere over det hele, at deres kontakt er væk og at de ikke kan komme tilbage igen. Rent praktisk kan de ikke komme tilbage uden penge, lige meget om de så har våbnene eller ej. De kan ikke lade være med at komme tilbage, for inderne har Shamas andre børn. De har en ladning våben som kineserne ikke må opdage. Kort sagt er de på røven.

Shama har to forpligtelser. Den overfor Agni, som er med hende, og den overfor de børn som ikke er med dem.

Shamas historie bliver ret nemt en historie om praktiske problemer. Det synes jeg, ville være ærgerligt. Prik eventuelt til birollen der spiller Agni, for han er den, der er kilden til de mere moralske valg. Sørg eventuelt for, at han møder nogle af de andre mere lyssky typer i den lille by. Der kunne snildt være oprørere, der leder efter nye rekrutter. Ellers kunne han blive taget til fange, så Shama må vælge mellem at rejse tilbage til de andre børn uden ham, eller blive og håbe på, at hun får endnu en chance for at rejse. Husk, det behøver ikke være behagelige valg der er på tale i "Når Kineserne Kommer.." det skal det faktisk helst ikke være.

Journalisten

Zhu Ke-Jing [Tju Kø-Djing] er kinesisk journalist med politiske forbindelser. Hendes far har sørget for en uddannelse samt en mulighed for at komme "i felten". Hun rejser med en gruppe kinesiske soldater for at rapportere tilbage til sin far og avisen om, hvordan Kina er behjælpelig integrationen i Tibet.

Problemet er, at den kinesiske hærfører er lidt gammeldags i sine "afhøringsmetoder", og at den tibetanske befolkning ikke ligefrem er jublende lykkelig for

Nawang: historien om unge mænd i bjergene, gamle mænd i byen. Kineserne som Goliat der kræver ofre – ligegyldigt om det er retfærdige eller ej.

Anil: Den kujonagtige munk der har gemt sig for fortiden, som dog banker på nu. Spørgsmålet er, om han sælger dem ud en gang til. Om han vender dem ryggen. Om han hjælper dem, muligvis på bekostning af sig selv.

Zhu Ke-Jing [Tju Kø-Djing]: den idealistiske journalist, der må indse, at sandhed er flere ting og at hjælp måske ikke er hjælp, hvis den ikke er ønsket.

Jingme [Djing-mæi]: vagtkaptajnen der vil redde alle og måske derfor ender med ingen at redde overhovedet.

Shama: forsøger at beskytte sine børn, men den eneste måde er ved at udsætte dem for fare. Men står man mellem fare og sult, så vælger man vel fare, ikke?

Kinas indblanding i landets affære.

Hun har en væрге med på rejsen, som blandt andet skal sørge for, at hun ikke ser alt for uheldige ting og ikke siger alt for uheldige ting. Men Zhu Ke-Jing er idealistisk og leder efter sandheden. Det kommer i høj grad til at handle om, hvorvidt hun skal fortælle og forsvare sandheden, eller om hun skal være loyal overfor Kina og sin familie.

I kan overveje, om den sidste scene skal sættes i Kina, det kan muligvis være en bedre afslutning og et bedre klimaks for lige netop den historie.

Historien om Ke-Jing bliver nemt lidt anderledes end de andre, og det kan være nødvendigt at skifte lokation. Men jeg foreslår, at I lader hende møde nogle af de mere stakkels tibetanere, eller i hvert fald lader hende se bagsiden af medaljen når det kommer til Kinas hjælpsomhed, når det gælder Tibet. Som jeg også nævnte før, kan det være godt, at lade hende vende tilbage til den sidste scene. Det gjorde vi til spiltesten. Her havde hun en debat med sin redaktør, sin far, generalen og sin væрге om, hvorvidt hun kunne udgive sin artikel i rå sand form eller ej. Sørg eventuelt for, at give hende en reel mulighed. Lad måske valget foregå hos familien i stedet for hos redaktøren, så der er flere følelser involveret. Eller find på noget helt syvende som passer ind hos jer.

Vagtkaptajnen

Jingme [Djing -mæi] er vagtkaptajn i en af Tibets større byer. Han leder vagtkorpset og føler derfor, at alle byens borgeres sikkerhed afhænger af ham.

Da kineserne slår lejr ude foran byen, er det ikke nødvendigvis af ondsindede grunde, men der er ingen der ved noget, fordi de bare er der. Da en delegation kommer til byen for at "forhandle", er det primært op til Jingme at sørge for, at det sker. Lige meget hvilke krav kineserne kommer med, vil det være noget, som Jingme ikke kan levere, fordi han er så splittet mellem at redde alle og redde dem, han kan. Jeg foreslår – og det står egentlig også i Ming Bais rolle, at kineserne har byen mistænkt for at holde nogen skjult. Det kunne være en mulighed, at det enten er nogen Jingme kender, eller det kan være, at der slet ikke er nogen.

Ikke desto mindre kunne man lægge vægt på de moralske aspekter af, at udlevere mennesker til den visse død.

Derudover er der forholdet mellem Jingme og hans kvinder. Han har en gammel mor, som ikke vil kunne flygte – ligesom mange andre gamle og svage i byen. Og sin elskerinde Amrita, som er tidligere prostitueret og hvis kærlighed, han aldrig kan føle sig helt sikker på. Kærlighed kan man altid spille på!

Spillelederens opgave

Den primære opgave du har som spilleleder er at sikre sig, at der er nok kød på de historier, som spillerne vælger at fortælle. Der skal være noget at eskalere videre fra, og der skal være nogle essentielle skæbnevalg i fremtiden.

Derudover er det vigtigt, at du har eskaleringskemaet in mente, når du hjælper spillerne med at sætte scener. Hvis det at sætte scenen viser sig,

at tage uhensigtsmæssig lang tid, har du det sidste ord og må beslutte, hvor scenen foregår, hvem der er med og hvad udgangspunktet for scenen er.

Som jeg også har nævnt tidligere, er det vigtigt at første scene ikke eskalere for meget, for hurtigt for det vil gøre det svært at presse situationen yderligere i de følgende scener og jeg tror, det er en god ide at fortælle spillerne, at det er en samlet historie de fortæller og at det hele nok skal blive nået.

Det vigtigste i scenariet er at fortælle fem gode historier. Fortællinger bliver ikke nødvendigvis mindre intense af, at alle kort ligger på bordet. På den måde ved I alle sammen, hvilke knapper der skal trykkes på, for at det skal gøre ondt.

- *Hjælp med at sætte scener så de passer ind i historiens form.*

- *Sørg for at cutte scenerne før de bliver kedelige*

- *Hjælp med at lave biroller hvis det er nødvendigt.*

- *Fortæl fem fantastiske historier med dine spillere*

Appendiks A: Roller

Våbensmugleren, Shama

Når man har børn, vil man gøre hvad som helst for dem. En mor vil altid gøre hvad som helst. Da han døde ... Ja, verden styrtede sammen. Og jeg måtte selv rejse den op igen. Alene. For alle tre børn var små, og som mor var det mit job. Det giver ingen mening at tale om retfærdighed og elendighed. Ingen kan gøre noget ved det alligevel. Man må bare overleve, som man kan bedst. Udnytte de evner man har. Det er det, jeg forhåbentlig har lært børnene. Overlevelse først. Moral og etik bagefter. Det er for de rige. Det er for dem, der ikke skal kæmpe for deres liv hver evig eneste dag.

Jeg vil gøre hvad som helst for mine børn. Give dem et bedre liv. Men et bedre liv kræver penge, og ingen mand vil gifte sig med en enke, der har tre børn. Så er der én vej tilbage for de fleste kvinder. Mange kvinder overlever bedst, eller nemmest om du vil, på ryggen. Sådan kan selv grimme kvinder tjene til dagen og vejen.

Men så kom tilbuddet. Efter at have trukket den så længe, som det var muligt, kom det som fra himlen. Tibet har problemer med Kina (har alle ikke problemer med Kina?). Selv mor fortalte historier fra sin barndom i Tibet. Dengang tingene var anderledes.

Han var nydelig. Kold, men nydelig, ham der tilbød en anden vej.

- Kør en vogn over grænsen. Aflever den til en person i et hus på den anden side. Tag en pakke med tilbage.

Det var det. Ingen spørgsmål, ingen skyld. Og de to små bliver beskyttet af inderne, mens jeg er væk.

- Hvorfor mig? Det var et fornuftigt spørgsmål. Han smilede et rovdyrssmil, der gav mig gåsehud.

- Ingen, eller kun få, mistænker en kvinde. Og så kan du sproget. Du er trods alt halvt tibetaner, ikke?

Grådighed eller nødvendighed førte hånden. Den eneste forskel på de to er, om man undskylder for ens handlinger, eller om man erkender, at det er eneste udvej og står ved det.

Og så blev én gang til to. Som blev til tre, som blev til fire og nu? Nu er vi fanget i Tibet uden mulighed for at kunne komme tilbage til Indien. Agni sidder i vognen med mig, og han har på ingen måde forstået faren. Han er faktisk stadig bare et barn. Seksten år er ingen alder. Men sådan vil soldaterne ikke se på det. Han har store tanker og en stor mund, og det kan få ham slået ihjel. Min kontakt er væk. Slået ihjel, ganske sikkert. Vognen fyldt med våben er en dødsfælde ligegyldigt hvordan man ser på det. Hvis vi vender tilbage uden betaling for våbnene, slår de mig, måske os begge - måske også de små - ihjel. Kommer vi tilbage med våbnene, slår de os også ihjel. Bliver vi opdaget på grænsen, gør kineserne det. Og børnene - både Agni og de små? Hvordan skal jeg redde alle?

Vagtkaptajnen, Jingme

[Djing-mæi]

Lysene tændes et efter et derude. Snart er der en hel lille klynge af små flakkende lys på marken. De må have tændt bål. Men på den anden side så har de ikke lagt skjul på deres tilstedeværelse. Ikke på noget tidspunkt. Og de har intet sagt. De er der bare. I deres lejer. Som en evig påmindelse om at de kan alt, og vi kan intet. Hvis de virkelig beslutter sig for at angribe, vil vi intet kunne gøre.

Aftenvagten er altid stille. Vi er godt nok flere mænd på vagt nu, end før kineserne slog sig ned udenfor byen, men her er stadig stille. På en eller anden måde er det bare mere uheldsvangert, når der ligger en mindre hær og venter.

Jeg bliver rusket vågen.

- De er her! I byen.

Jeg sætter mig for hurtigt op. Må orientere mig. Men der er ingen grund til at spørge hvem. Det er kun kineserne, der kan få folk til at reagere med den angst og frygt, jeg ser i Gobas øjne nu.

- Hvad vil de? Spørger jeg og forsøger at ryste søvnen af mig.

- Forhandle.

Jeg ser på ham længe. Ordet skal ind. Bundfælde sig. Forhandle om hvad? Hvis bare vi kendte deres intentioner. Hvis bare jeg vidste, om vi var i sikkerhed.

- Javel. Så må vi vel hellere forhandle med dem.

Der er ligeså stille i byen, som der var i nat. Men der er folk nu. Der er bare ingen, der tør sige noget. Gøre noget. Af frygt for at det er forkert. Og det her er min by! Som kaptajn for vagtkorpset er det mig, de ser på, når de føler sig utrygge. Men hvad kan vi gøre? Løbe? Hvor langt ville vi nå?

Min mor. Hun kan vel knapt nok løbe mere. Og hun er ikke den eneste gamle, der står under min beskyttelse. Vi kan jo ikke efterlade dem. Og så er der dem, som måske ikke vil være villige til at gå med. Tankerne kredser om Amrita. Smukke Amrita. Mon hun nogensinde, rigtigt, vil blive min? Jeg vil aldrig vide, om hun er stoppet med at arbejde, som hun gjorde før, fordi jeg betaler for hende nu, eller om hun virkelig elsker mig. Der er så mange spørgsmål. Så mange forbehold. Så lidt tid.

Munken, Anil

Byen er et sted fyldt med skrald i bunker, der bliver fjernet for sjældent. Her lugter af råd og fordærv. På en eller anden måde er det en lugt, der betyder 'liv'. Er det fordi, alle dele af livet er skidt? Havde de andre ret? Er livets cyklus intet andet end lidelse? Der er ingen svar længere. Det var nemt, da klosteret var hjem. Det var nemt, da hele livets omdrejningspunkt var at følge den rette lære. Slippe ud af Samsara, som er lidelse. Følge Buddha til Nirvana. Kæmpe i dette liv for måske at nå frelse i

næste. Og nu er tvivlen tilbage? Hvorfor? Fordi døden kom forbi og gjorde det så meget sværere at sige farvel til livet. Gjorde det så meget sværere at vælge rigtigt. Det var som om, det hele blev sløret. Som om vejen, der havde ligget snorlige, pludselig var fyldt med krydsende stier. Og nu er der ingen guide. For han døde sammen med klosteret.

Man er aldrig i tvivl. Stanken af brændt menneskekød behøver man ikke have lugtet før for at kunne genkende.

Kineserne havde brændt klosteret ned, fordi det var det perfekte sted at skjule flygtninge. Hvilket var præcis, hvad nogle af klostrene gjorde. Vi flyttede flygtninge og oprørere rundt, så kineserne ikke skulle finde dem ved deres "besøg". Ingen havde regnet med, at de ville ty til den slags metoder. Og nu er de alle sammen døde. Dem på mit kloster. Jeg ved for meget nu. Om hvem der virkelig er farlig for kineserne. Og livet skal fortsætte. Også selvom det betyder, at jeg må bo i byen. Også selvom det betyder, at jeg har smidt munkedragten og har ladet mit hår gro. Det er tjavser nu, stubbe. Den dag, jeg valgte livet, flygtede i stedet for i det mindste at forsøge at redde de andre, da vidste jeg, at verden havde alt for godt fat i mig. Nirvana er en drøm. En af dem man aldrig ved om kan gå i opfyldelse. Er det værd at forsøge? Er det værd at kæmpe for noget, man ikke ved om findes?

Nu er jeg i byen. Tier stille, passer mig selv. Og så er det, at delingen med kinesiske soldater slår sig ned i byen. Og de har fanger med. Og jeg kan genkende Garkan alle steder. En af oprørerne. Han hjemsøger mine drømme, præcist som de andre. Og nu er han her.

Hvis han genkender mig... hvis Garkan vælger at sælge sit liv for mit, så... ja hvad så? Jeg har navne at sælge? Liv. Er mit liv ikke mere værd end deres? Betyder de mere, bare fordi de er flere, bare fordi der er børn? Kineserne har børn med nu. Skal jeg bøde for mine fejl og redde dem nu? Der var engang, hvor de rigtige svar var lette. Der var engang hvor vejen lå snorlige foran mig: Aldrig at skade andre levende væsner - aldrig. Det var nemt. Måske er det her en prøvelse? En sidste chance for at nå Nirvana. Eller måske er det bare endnu en uheldig drejning. Måske er det nu, de sidste kort skal spilles.

Journalist, Zhu Ke-Jing

Der kan siges meget - der bliver faktisk sagt en del - om Kina. Kina som kommunistisk. Kina og Mao. Kina og overbefolkning. Men hvem taler om Kina og deres evne til at integrere? Hvem taler om Kina og ligestilling? Hvem taler om, at Formand Mao faktisk har de bedste intentioner?

Resten af verden ser det, de vil se, især Europa og USA. Men jeg er kvinde, jeg er enlig, og jeg arbejder. Som journalist

endda. Og nu har jeg fået en mulighed, det vil være tåbeligt at vende ryggen til. Korrespondent for forhandlingerne med Tibet! Jeg forstår dem ikke. De havde en aftale: Kina skulle styre landet øverst oppe, mens Dalai Lama og hans regering fik lov til at blive siddende. Det er vel rimeligt, når man tager i betragtning, at Tibet får støtte, økonomisk vejledning og hjælp? Er det ikke? Og nu gør Tibet, et land af bønder og munke, oprør. Det giver ingen mening. Der må være nogen, som støtter dem, ellers ville de aldrig begive sig ud i en selvmordsmission af den kaliber - ville de?

Det er en vej op af bakke; for en kvinde på arbejdsmarkedet altså. Men sådan er det overalt. Det gør det nemmere og bedre, når ens far er politiker og højtstående. Og når man har en storebror, der er gift og har en meget velfungerende og indtjenende forretning, kan familien godt tåle at satse på datteren i familien. Mor var faktisk den, der var mest imod hele sagen. Aldrig foran far, kun når vi var alene. Alligevel var det hende, der sårede mig mest. Jeg troede, vi stod sammen.

Måske er det netop fordi, at far er politiker, og at det nok altid vil have et vist element af skjulte sandheder eller fortielser, at jeg valgte journalistikken? Måske er det fordi, det er nemmere at skrive under pseudonym, indtil man er blevet accepteret. I hvert fald har jeg altid været fast besluttet på at fortælle sandheden. Jeg vil aldrig nogensinde bringe skam over min familie. De betyder alt for mig, men jeg er træt af alle de ting, der ikke bliver sagt højt. Jeg tror ikke på, at det i virkeligheden hjælper nogen.

Snart rejser Feng Chao og jeg med en deling soldater til Tibet. De er vist på udkig efter oprørere, men vi rejser gennem store dele af landet, og jeg er sikker på, at det nok skal give mig svar på nogle af de spørgsmål, alle stiller. Feng Chao kan være en gammel dødbider, og selvom jeg egentlig gerne ville rejse alene, er det rart at have ham med. Bare for en sikkerheds skyld.

Mit største håb er, at nogen udenfor Kina vil købe historien. Tænk hvis det bliver mig, der beviste overfor USA og Europa, at kinesere ikke er barbarer. At de faktisk bare prøver at hjælpe - selvfølgelig inden for rimelighedens grænser. Og Tibet er jo vores nu. Det gik tibetanerne selv med til.

Bonden, Nawang

Selv med den bredskyggede hat er solen så skarp, at man intet kan se, hvis man ser lige frem. Det er råbene, der får mig til at reagere. Nogen råber mit navn; fra langt væk. Jeg kniber øjnene sammen. En der løber? Jeg kan ikke genkende ham så langt væk fra. Jeg trækker vejret dybt. Stålsætter mig til dårlige nyheder. Det kan ikke være andet, når de skal viderebringes i løb.

Det er Akar. Han griber mig om skuldrene. Hans øjne lyser. Jeg ved ikke, om det er angst eller ildhu - bare at det er en fortærende følelse, der smitter.
- De kommer! Vi går i skjul.

Jeg nikker. Vi har talt om det her. Når kineserne kommer... Når kineserne kommer, så går de unge

mænd i skjul i bjergene, samme sted som de har gemt de våben, de har stjålet. Og imens holder vi andre vores mund. De kan ikke bevise noget, så de vil ikke gøre os noget. Eller: Det håber vi på. Vi skal bare holde ud til nogen kommer og frelser os. Jeg nikker igen, mere resolut.

- Løb. Jeg siger det videre.

Han nikker også. Knuger mig et øjeblik. Knap mere end børn er de.

- Sig til Ceba, jeg elsker hende.

Jeg nikker. Jeg vil fortælle min datter, at hendes forlovede har skjult sig i bjergene fra mænd, der vil slå ham ihjel. Jeg vil se frygten i hendes øjne, og jeg vil hade mig selv for ikke at kunne beskytte hende bedre.

Jeg ser ham løbe. Så bevæger jeg mig ind mod landsbyen for at finde Zopa - byældsten. Hvor jeg dog havde håbet, at det aldrig ville komme hertil.

Jeg ved ikke, om det har gjort den store forskel. Med Kina. Jo jo, vi skulle omlægge nogle af rismarkerne for nogle år tilbage, og det var hårdt, men vi kom os jo. Men nu - nu vil hovedstaden være fri, og de unge, de vil have deres land tilbage. De unge; de kan ikke huske, hvordan det var før kineserne. Måske var det bedre, jeg ved det ikke. Anderledes måske. Men som tingene ser ud nu, er det de unge, der kæmper kampen, men ikke dem, der betaler prisen. Det er os gamle, svage og kvinderne, der ikke kan forsvare sig selv. Er det retfærdigt? Er de mere værd, fordi de er unge? Måske. Måske er det deres tur nu til at bestemme, hvad Tibet skal være. Jeg vil bare gerne have lov til at være i fred. Passe mine marker. Elske min kone. Se min datter blive gift med en god mand til sommer. Men de kommer kineserne. De er her faktisk allerede, og jeg ved, at det vil blive mig og mine, der betaler for andres ønske om frihed.

Appendiks B: Biroller

Gephel

Livet som grænsevagt var simpelt og nemt for to uger siden. Stands folk, modtag deres bestikkelse og luk folk ind eller ud af Tibet. Det var nemt. Ingen grund til at tænke for længe over hvad og hvem man lukker ind eller ud. Og så kom kineserne pludselig vadende og gjorde livet meget mere besværligt. Og temmelig meget mere livsfarligt. Vi er strandet her nu. Mig og dem, der nåede at blive lukket ind, og som nu ikke kan komme ud. Lidt som en gidseltagning, hvor ingen snakker. Alle er udmærket klar over, at ét forkert ord betyder afhuggede hoveder eller andet ubehageligt. Hvorfor skulle man frivilligt udsætte sig selv for det? Men forhåbentligt går det over snart. Meget snart. Så livet kan blive simpelt igen. Kunne livet ikke bare blive simpelt igen?

Cheng Da

Så de gemmer sig her. Hvem "de" så end er. Han var sikker, min kap-
tajn, på, at byen indeholdt langt flere, end den selv påstod at gøre. Nu
skal jeg bare finde ud af, hvor de er, og hvad der skal gøres med dem.
Krig er måske en grim sag. Men det er ikke desto mindre min sag. Mit
arbejde. Etik og moral er meget fint alt sammen, og var man hjemme,
var sagen en helt anden. Men her er død desværre en del af indsatsen
og hellere dem end mig. Har de forbrudt sig, må de betale. Jeg har
aldrig været hverken hjerteløs eller uden forståelse, men det her er
krig. Reglerne har ændret sig sammen med indsatsen. Velkommen til
virkeligheden. Den er barsk. Hvad vil jeg gøre ved det? Jo man bliver
da blød i hjertet af at se småbørnene, men man bliver knap så blød af
mordlysten i deres fædres øjne. Det er ikke for sjov længere. Ligesom
desertører gør det meget sværere at overleve. Ligesom ekstra våben til
oprørerne betyder død for nogle af mine venner. Nogle gange må man
gøre ting i krig, som man aldrig ellers ville have gjort. Det handler om
at overleve. Sådan er de barske realiteter desværre.

Chen Fu

Det er her, man gemmer sig. Det er her, alle har skjulte dagsordner, og det er her, sådan en som mig har den bedste chance for at overleve. Så snart de overlever, er det bare over grænsen til Indien, og så er livet godt igen. Livet i den kinesiske hær er ikke det værd. Døde børn. Saltede marker. Brændte klostre. Det var slet ikke, hvad jeg havde troet, det ville være. Så nu handler det om at holde lav profil og holde kæft. Så skal det hele nok gå.

Og så skal grænsen bare åbne igen. Lige nu er her lidt for mange eks-kollegaer til, at stemningen er helt god. Men bare lidt endnu. Vi skal holde ud lidt endnu, og så er vi alle sammen frelste.

Agni

Der er krig. Lige meget hvem der ikke vil indrømme det, så er det det, der er. Krig. Og det er som en kamp mellem elefanter og mus. Ingen retfærdighed. Men elefanter er ikke bange for mus for ingenting. Med tiden skal musen nok vinde.

Jeg har tigget mor om at tage mig med til Tibet, hver gang hun er rejst. Jeg vil gøre en forskel - lige meget om det bare er en lille en. Allerhelst ville jeg kæmpe. For retfærdigheden. Mod overmagten. Men hun ville aldrig lade mig slippe af sted med det. Men jeg nægter altså at stå og se på uretfærdighed. Jeg er ikke en lille dreng længere, og en mand kæmper for det, han mener, er rigtigt!

Ekstra biroller til våbensmuglerens fortælling

I tilfælde af at en spiller har fået en biperson tildelt som ikke passer ind i historien, kan han/hun vælge et af nedenstående navne og kort skrive, hvem de er, så de kan genbruges senere.

Jinpa (Tibetansk)

Hua Gang (kinesisk)

Kun Min (kinesisk)

Rahas (indisk)

Nadia (indisk)

Ming Bai

Som særlig delegeret i den kinesiske hær er det mit job at lette overgangen. Det er bedre for dem at være med os. Vi kan beskytte dem langt bedre, end et folk, bestående af bønder og munke, kan beskytte sig selv. Det burde de da vide. Vi er ikke ude på at træde dem under fode. Vi vil bare give dem, hvad de ikke har selv. Og hvordan bliver vi takket? Med en velkomst af høtyve og trusler! Det ville næsten være komisk, hvis ikke resultaterne var så alvorlige.

Amrita

Kineserne ligger i lejr ude foran byen, og Jingme har sagt, at jeg skal passe på. Flygte hvis det er muligt. Det er, når han siger den slags, jeg tvivler. Han er så stille. Stolt. Det er ikke til at vide, hvad han føler eller tænker. Men nu er han bekymret for min sikkerhed? Hvad betyder det?

Han ved ligeså vel som mig, hvad mit erhverv var før, og han ved ligeså vel som mig, at soldater betyder kunder, og kunder betyder penge, og penge betyder overlevelse. Jo, med ham har jeg kunnet leve ganske fint uden at behøve arbejde, men bør man virkelig sige nej, når muligheden byder sig? Det kunne betyde frihed. Et bedre liv. Men hvis han elsker mig, hvad så?

Goba

Fjenden står for døren, og Jingme vil "vente og se". Kendte jeg ham ikke så godt, ville jeg beskyjde ham for at være bange. Vi kan ikke blive. Vi kan ikke flygte. Jo, situationen er da ligeså tydelig for mig som for ham, men jeg kan ikke sidde med hænderne i skødet. Jeg kan ikke gøre ingenting! Jeg er trænet til at beskytte, kæmpe. Ikke til at lege trofast beskytterhund for kvinderne i byen. Krig kræver ofre, og alle ved, at Lhasa er stedet, hvor den egentlige kamp kommer til at foregå. Så hvad er det lige, vi laver her? Hvorfor er det, jeg bliver holdt i snor som en artig dreng?

Gu-Lang

Jingme er en god søn. Han beskytter mig. Forsørger mig. Han er en god dreng. Slet ikke som sin far. Og han er vigtig. Vagtkaptajn og vigtig for byen. Man kunne være stolt af ham. Det siger de andre også. "Jingme er en søn man skal være stolt af". Hvis bare han ikke lignede sin far så meget udenpå, ville det være nemmere.

Han siger, at kineserne kommer. Men kineserne er jeg da ligeglad med. Hvad skulle de ville med en gammel kone som mig? Men det kunne blive farligt for Jingme. Han sætter aldrig sig selv først, og han kom altid hjem med blå mærker som barn, fordi han absolut skulle være retfærdighedens vogter. Han er min søn. Og alt tyder på, at han har valgt en fjende, der er for stor selv for ham.

Ekstra biroller til vagtkaptajnens fortælling

I tilfælde af at en spiller har fået tildelt en biperson som ikke passer ind i historien, kan han/hun vælge et af nedenstående navne og kort skrive, hvem de er, så de kan genbruges senere.

Gyaltso (tibetansk)

Jampo (tibetansk)

Jangbu (Tibetansk)

Dong Ai (kinesisk)

Chun Bo (kinesisk)

Lobsang

Livet er simpelt i et kloster. Der er rutiner, som man følger. Der er regler og traditioner, og selvom andre måske mener, at vores liv i afholdenhed og med reglementer er hårdt, har jeg altid ment noget andet. Vi har en vej lagt for os, som vi bare skal følge.

Klosteret brændte ned, og alting brændte med det. Reglerne. Traditionerne. Rutinerne. Os alle sammen. Næsten. Alle undtagen Anil. Men han har altid haft den ganske særlige evne ikke at blive opdaget. Det fascinerede mig som barn. Skræmte mig en smule som voksen. Og nu er min vej, hans vej. Nu er min skæbne bundet til hans. For evigt? Det kunne godt ligne Anil aldrig at dø.

Han gemmer sig for troen. For vejen. Men nu har Vejen fundet ham i form af Garkan.

Ming Ji

Det er en del af livet som soldat. Det er en del af krig. Det er vores ret. Og alligevel. De har store mørke øjne, og jeg kan se, at de er bange. At de bare vil hjem til en mor, der ikke længere lever. Jeg forsøger at gøre mig hård. Jo, de er børn, men de ville dræbe os, hvis de kunne. I det mindste lever de. I det mindste får de mad. Så hvis de bare ville holde op med at se sådan på mig.

Det er en soldats pligt at hjælpe sit land. Også når det betyder at brænde klostre. Det ved jeg, det gør. Jeg følger ordre, det kan ingen, vel heller ikke guderne, bebrejde mig. Kan de?

Jeg savner Kina. Jeg savner at kende svarene. Jeg savner mine egne børns mørke øjne, der er fyldt med glæde og ikke den sorg, jeg ser her. En sorg bragt til dem af mine egne hænder.

Garkan

Længe gik det godt. Længe skiftede vi ofte nok lokation til, at de ikke fandt os. Systemet virkede. Der var nærmest ingen, der kendte det. Men så kom kineserne. Det er ikke til at vide, om de var heldige, da de brændte netop dét kloster ned, eller om nogen havde sagt noget, som de ikke skulle have sagt. Det er det aldrig.

Jeg ved ikke, hvordan man overlever en brand som den, men det gjorde jeg, og jeg ville ønske, jeg var død som de andre. Jeg ved ingenting, jeg har intet at sælge for min frihed. Så nu vandrer jeg mod en død, der kun kan være værre end den, jeg forlod.

Jeg troede aldrig, jeg skulle se nogen fra klosteret igen – ikke i dette liv i hvert fald. Men her er jeg. I en ny by og der er han. Han har skæg og hår, men det er helt sikkert Anil. Er det ikke? Jeg ved ikke, hvordan han overlevede, men jeg ved, at hvor min informationsbank er tom, der flyder hans over. Så er spørgsmålet bare, hvad der kan betale sig bedst. Og om jeg virkelig ville kunne sælge de andre. Hvis der var andre grupper af oprørere, er mit offer så deres overlevelse værd?

Sangmu

Jeg vil hjem til min mor. Jeg vil hjem til min mor. Jeg vil hjem! Jeg forstår ikke, hvorfor de har taget mig med. Jeg forstår ingenting. De andre græder, men jeg tror, at nogen kommer og redder os. Der må komme nogen!

Far sagde altid, at guderne var med os. Det må de også være nu. Det tror jeg i hvert fald.

De ser mærkeligt på mig. Soldaterne. Måske er det fordi, jeg er så lille? Far sagde altid, jeg var lillebitte. Selv for min alder. Nu ville jeg gerne være så lille, at ingen opdagede, hvis jeg forsvandt. Så ville jeg løbe tilbage til landsbyen og finde de andre, så de kunne hente os alle sammen tilbage, så vi ikke skulle gå her mere. Så ville alt være godt igen!

Ekstra biroller til munkens fortælling

I tilfælde af at en spiller har fået tildelt en biperson som ikke passer ind i historien, kan han/hun vælge et af nedenstående navne og kort skrive, hvem de er, så de kan genbruges senere.

Boshay (tibetansk)

Dawa (tibetansk)

Fen Da (kinesisk)

Fu Bao (kinesisk)

Hai Jiang (kinesisk)

Gang Jun

Et pigebarn? Et pigebarn i en hær? Nuvel. Ingen skal sige, at jeg ikke advarede dem. Indtil videre er det gået ganske udmærket. Hun har ikke været synderligt i vejen og har ikke været synderligt besværlig. Og hun er sød. Jovist. Men indtil videre har vi også bare vandret lidt og alle ved, at det ikke er det krig, handler om. Og dette her er krig. Det er en krig om ære og erobringer, og Kina vil gå sejrrigt ud. Især nu hvor Europa har ladet os klare sagerne internt, som det nu bør ordnes. Men krig er som sagt ikke vandring i naturskønne områder. Langt fra. Men vi må bare håbe, at hende værge, Feng Chou, holder øje med hende. Sikrer sig, at hendes sarte nerver ikke skades. Hendes far vil trods alt blive ... væmmelig ... hvis hun ikke kommer hjem i lige så god stand, som hun forlod Riget i Midten.

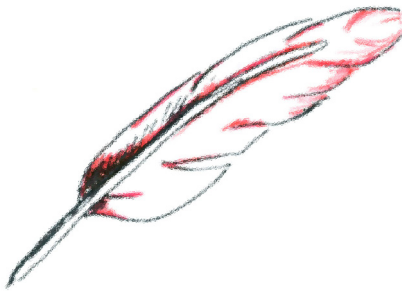
Hvor var livet dog meget lettere, da man ikke skulle tage så mange hensyn. Selv nu. "Skad ikke lokalbefolkningen for meget!" Hvad havde de tænkt sig, vi skulle gøre? Krig er ikke for kvinder eller politikere. Heldigvis har det altid været min filosofi, at det er bedre at spørge om tilgivelse end om tilladelse. Og ingen har før beklaget sig over mine metoder.

Cepla

Frygten er tyk. Så tyk at man næsten kan skære gennem den. De er her, de kinesiske soldater, og vi ved alle sammen, hvad det betyder. Noget forfærdeligt. Så forfærdeligt at man næsten håber, de vil slå os ihjel, men jeg vil ikke dø! Jeg vil giftes og have børn og leve evigt. Men der er kinesiske soldater i byen, og det kan kun betyde død og ødelæggelse. Selvom de voksne ikke siger det, kan man læse det i deres øjne.

De har almindelige mennesker med. To. En gammel mand og en kvinde. Hvordan kan hun se dem behandle os sådan? Jeg forstår det ikke. Hvad har vi gjort hende? Hun går rundt og skriver ned. Som om vores ruin er til for hendes underholdning. Men jeg dør ikke stille. Hvis de skal slå mig ihjel, så skal de kæmpe for det.

Dorje

Tibet er mit land! Mit! Eller vores. Tibetanernes. Kineserne hører til i Kina, tibetanerne i Tibet. Det kan ikke være svært at forstå. Dalai Lama, en af de største religiøse ledere, og de er gået imod ham? Det er det samme som at sige, at Buddha tog fejl. Det vil ramme dem. Måske ikke i dag og måske ikke gennem mig. Men de vil bøde for, hvad de gør mod mit folk.

Jeg har intet mod at lade livet for den rette sag. Det er trods alt, hvad jeg har svoret at gøre. Men jeg tager så mange af dem med mig, som jeg kan.

Det værste er dog de andre. De er bange, jeg kan se det i deres øjne, og der er intet jeg kan gøre. Vi har allerede tabt. Det eneste tilbage er at sørge for, at de andre får mere tid til at samle deres modstand. Men til sidst vil Tibet sejre. Det er jeg sikker på.

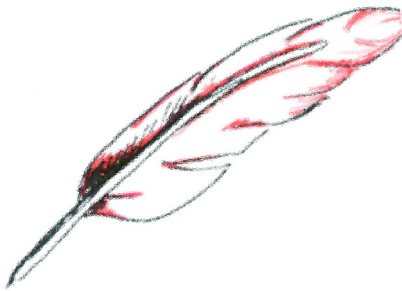

Feng Chou

Hun er ung. Hun er køn, og hun er naiv. Selvfølgelig kunne hun ikke rejse alene med en hær til et fremmed land. Selvfølgelig skulle jeg med hende.

Hvis ikke det havde været for hendes far, var hun aldrig kommet af sted, men han krævede det, og så måtte det jo ske, som han ville. Jeg bryder mig ikke meget om at være barnepasser. Men på den anden side kan vi sikre os, at hun ikke skriver uheldige ting, når jeg er med. Hun er blødsøden og naiv - en kvinde kort sagt. Og krig har aldrig været for kvinder. Nu begynder tingene at spidse til, og det er vigtigere end før at gennemse hendes rapporter til hjemlandet.

Bare vi snart skal hjem. Tibet er intet andet end marker og klostre og grædende enker. Så er der bedre ting at spille sin tid på hjemme.

Ekstra biroller til journalistens fortælling

I tilfælde af at en spiller har fået tildelt en biperson, som ikke passer ind i historien, kan han/hun vælge et af nedenstående navne og kort skrive, hvem de er, så de kan genbruges senere.

Kamala (tibetansk)

Mingma (tibetansk)

Lin Jun (kinesisk)

Mei Jing (kinesisk)

He Lan (kinesisk)

Zopa

Som en af byens ældste får man en magt, man ikke altid ønsker at have. Nogle gange vil man bare gerne have lov til at være gammel; til at sove evighedens søvn med sin for længst afdøde kone. Men guderne ville det anderledes, og nu ved jeg i det mindste hvorfor: Endnu en kamp med endnu et folk. Endnu flere liv spildt. Spørgsmålet er bare, hvor mange flere, det er bestemt, at jeg skal se dø for mine fødder; for mine valg. Jeg vil ganske sikkert overleve. Konsekvenserne af mine handlinger vil aldrig lade mig forsvinde, før de har fået chancen for at vise præcis, hvad jeg har gjort.

Men så må det være min tur - det må det.

De unge mænd i bjergene, de holder vores allesammens skæbne i deres hænder. Alt sammen for en lastfuld våben de ikke kan finde ud af at bruge. De kommer ikke til at betale. Det gør I; de gamle. Sådan er det altid: De unges vovemod koster os dyrt. Det brister eller bærer med dem. De bringer vores frelse eller fortabelse, og så er det vel op til mig at gætte fremtiden. Igen.

Akar

Ceba er fantastisk. Ceba er smuk. Ceba er min.

Hun bevæger sig yndefuldt og let, og hun elsker mig ligeså meget, som jeg elsker hende. Det er ikke en ting at tage let på. Langtfra alle er så heldige som os; at finde ægte kærlighed. Men nu er der vigtigere ting. Det er ligegyldigt, at hun skal blive min hustru til sommer. Det må det være. Det vigtige er, at kineserne ånder os i nakken; at vi må gemme os i vores bjerge! Vi har taget deres våben fra dem. I ly af mørket. Men så kan de lære ikke at underminere os, bare fordi vi er tibetanere. De har ikke en chance for at finde os, hvis vi ikke vil findes. Bjergene beskytter os, ikke dem.

Det eneste problem er, at familien og Ceba ikke gemmer sig. Vi er i færd med at befri vores land, men hvad nu hvis prisen ikke bare er vores liv. Hvad nu hvis kampen kræver andre ofre?

Ceba

Akar vil skjule sig i bjergene, når kineserne kommer, og så er jeg helt alene. Hvis han ikke kommer tilbage, er det hele ligegyldigt. Alt vil være ligegyldigt uden ham. Da far og mor og hans forældre indgik aftale om ægteskab, var alt perfekt. Jeg troede, jeg aldrig skulle blive bange eller ulykkelig igen. Men nu er alt forfærdeligt, for Akar har gjort alt for mange ting, som kineserne ikke bryder sig om. Hvis soldaterne finder ham, slår de ham ihjel. Far, han elsker mig. Men det er ikke til at vide, om det er godt eller skidt. Det er ikke til at vide, om det bliver den ene kærlighed, der slår den anden ihjel. Og hvis det er, hvordan skal jeg så leve videre efter det?

Diki

Nawang er en god mand. På den måde som en mand bør være. Og jeg er hans kone, på den måde som jeg bør være. Betyder det, at verden er ond og kold? Overhovedet ikke. Betyder det, at der er ting udenfor min kontrol? Selvfølgelig. Alt for mange ting. Når kineserne kommer, for de vil komme, så gemmer de unge mænd sig i bjergene. Men jeg er ikke sikker på - har aldrig været sikker på - at det dårlige i vores liv er deres skyld. Hvad med før? Tingene var vel ikke meget bedre da. Men Cebas forlovede gemmer sig også, og han er en god mand. Hvis kineserne finder ham, så slår de ham ihjel, fordi han har gjort oprør mod dem. Jeg ville ønske, vi bare kunne passe os selv, men når andre har truffet anderledes valg, er det måske bedst at redde hvad reddes kan og bare gøre, som kineserne siger. Det behøver ikke engang være så skidt.

Ekstra biroller til Bondens fortælling

I tilfælde af at en spiller har fået en biperson tildelt som ikke passer ind i historien, kan han/hun vælge et af nedenstående navne og kort skrive, hvem de er, så de kan genbruges senere.

Nima (tibetansk)

Pasang (tibetansk)

Pemba (tibetansk)

Chun Jin (kinesisk)

Jiang Lan (kinesisk)

Appendiks C: Polroller

Retfærdighed

Din opgave

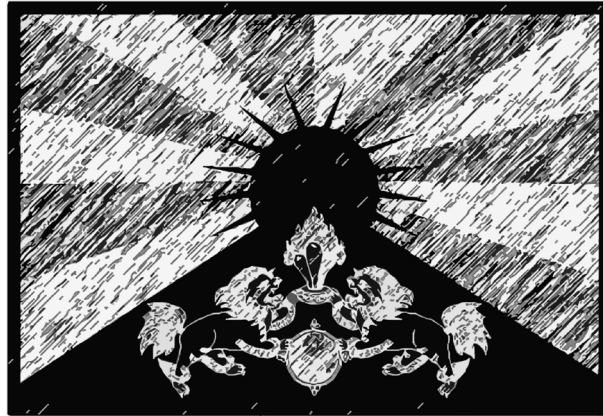
Den birolle, du har trukket, har følgende overordnede intention eller funktion i følgende scene:

Din opgave som Retfærdighed siger måske lidt sig selv. Du er objektiviteten, du ser bort fra personlige forhold og følelser, og du vurderer situationen udefra. Er det virkelig retfærdigt at redde sin egen familie, hvis det betyder, at hele landsbyen bliver dræbt?

Det er din opgave at sørge for, at de rigtige valg bliver truffet - og det på trods af personlige forhold. Dog skal du huske, at alt du gør, skal være i den pågældende histories ånd.

Regler

- 1) Hovedpersonerne må ikke slås ihjel!
- 2) Du må gerne slå din birolle ihjel, men denne kan så naturligvis ikke bruges senere.

Modstand

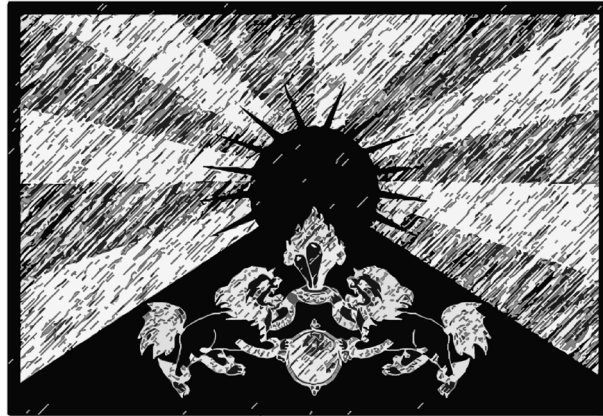
Din opgave

Den birolle, du har trukket, har følgende overordnede intention eller funktion i følgende scene:

Som Modstand er det din opgave at modarbejde hovedpersonen. Udfaldet af scenen skal helst være værre for hovedpersonen, end da I begyndte. Du kan både have fokus på psykiske og fysiske tab, dog skal alt, du gør, være i den pågældende histories ånd.

Regler

- 1) Hovedpersonen må ikke slås ihjel.
- 2) Du må gerne slå din birolle ihjel, men denne kan så naturligvis ikke bruges senere.

Strid

Din opgave

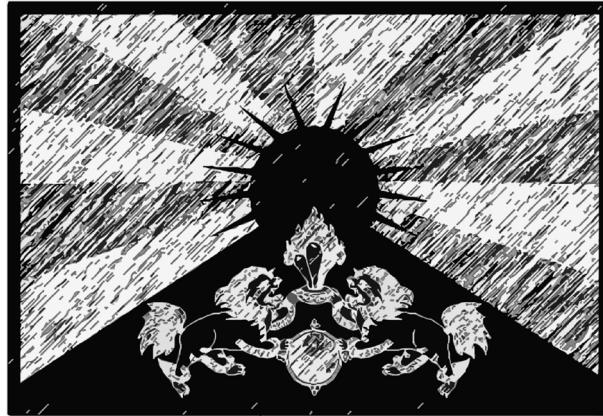
Den birolle, du har trukket, har følgende overordnede intention eller funktion i følgende scene:

Som Strid er det dig mod de andre. Det er ikke din opgave at tage højde for følelser, familie og andre sentimentale påfund. Det er dit job at sørge for, at scenen ender værre end den begyndte. Brud på gængse moralske og etiske levereregler er godt. Altså er tyveri godt, mord endnu bedre.

Dit fokus kan være på hovedpersonens psykiske som fysiske velvære. Kan du skaffe ham/hende fjender, er det kun godt. Bare husk at alt, du gør, skal være i historiens ånd.

Regler

- 1) Hovedpersonerne må ikke slås ihjel!
- 2) Du må gerne slå din birolle ihjel, men denne kan så naturligvis ikke bruges senere.

Hjælp

Din opgave

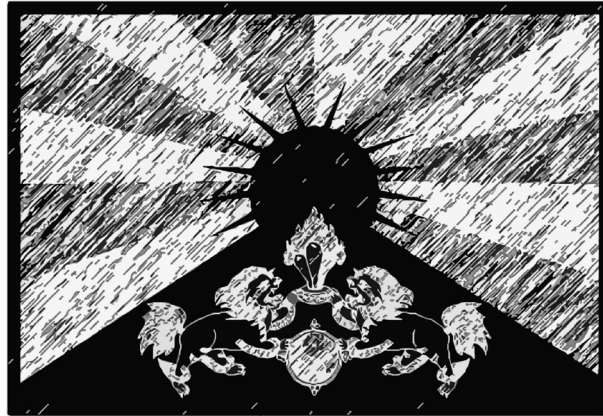
Den birolle, du har trukket, har følgende overordnede intention eller funktion i følgende scene:

Som Hjælp er det din opgave at hjælpe hovedpersonen. Situationen skulle helst ende bedre end den startede - om det er fysisk eller psykisk. Du skal se bort fra den overordnede historie og fokusere på, hvordan alt bliver bedre for hovedpersonen.

Du skal dog, især som Hjælp, huske, at det du gør, skal være i historiens ånd.

Regler

- 1) Hovedpersonen må ikke slås ihjel.
- 2) Du må gerne slå din birolle ihjel, men denne kan så naturligvis ikke bruges senere.

Appendiks D: Oversigter

Våbensmugleren og hendes biroller

Shama [Sharma]

- Praktisk
- Våbensmugler og overlever
- Mor

Agni [Auni]

- Shamas søn og ældste barn
- Idealist og ihærdig
- Umiddelbar i sine reaktioner

Gephel [Ge-føl]

- (semi korrump) Grænsevagt i grænseby mellem Tibet og Indien
- Stærkt presset
- Loyal over for det der betaler sig bedst

Chen Fu

- Desertør fra den kinesiske hær
- Desperat
- Bange

Cheng Da

- Kinesisk soldat der leder efter korrupte elementer i grænsebyen
- Ambitiøs
- Nådesløs

Vagtkaptajnen og hans biroller

Jingme [Djing-mæi]

- Stolt
- Vagtkaptajn
- Splittet

Amrita

- (tidligere) prostitueret
- Jingmes elskerinde
- Overlever

Gu-Lang

- Jingmes mor
- Beskytter
- Vurderer situationer ud fra de følelsesmæssige perspektiver

Ming Bai

- Forhandler for kineserne
- Loyal over for Kina
- Pragmatiker

Goba

- Tibetansk byvagt
- Modstander af kineserne
- Utålmodig og opfarende

Munken og hans biroller

Anil

- Tvivler
- Overlever
- Munk

Sangmu

- Tibetansk flygtningebarn
- Bange
- Udsat

Lobsang

- Død munk
- Anils indre stemme
- Troende

Ming Ji

- Kinesisk vagt
- Far
- Loyal over for Kina, fordi han skal være det

Garkan

- Tibetansk oprører - nu fange
- Desperat
- Tidligere idealist

Journalistens og hendes biroller

Zhu Ke-Jing [Tju Kø-Djing]

- Idealist og spirende realist
- Journalist fra Kina
- Egenrådig

Gang Jun

- Øverstbefalende i en deling af den kinesiske hær
- Mener kvinder hører til i hjemmet
- Nådesløs og meget praktisk anlagt når det kommer til Tibet

Cepla [Sepla]

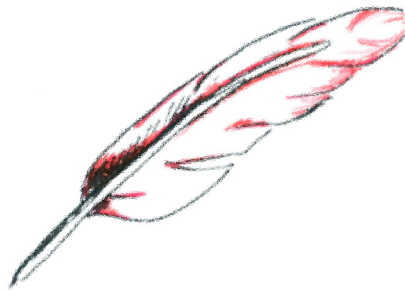
- Tibetansk bondepige
- Bange
- Hjælpeløs

Dorje [Dår-hei]

- Idealist
- Oprører
- Villig til at ofre sig for sagen

Feng Chou

- (Utilfreds) væрге for Zhu Ke-Jing
- Realist
- Loyal mod Kina og loyal mod Zhu Ke-Jings politiker-far

Bonden og hans biroller

Nawang

- Bonde
- Byældste
- Familiefar

Diki

- Gift med Nawang
- Kineservenligt indstillet
- Bondekone

Ceba

- Forlovet med Akar og datter af Nawang og Diki
- Loyal
- Ikke kineser venlig

Akar

- Forlovet med Ceba
- Oprører - mod Kina
- Idealist

Zopa

- Byældste
- Enkemand
- Realist

